

ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถ
ในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

THE RESULTS OF LEARNING MANAGEMENT USING SCAFFOLDING
WISDOM HOLDER TO PROMOTE THE ABILITY ANALYSIS RELIABILITY OF
HISTORICAL SOURCES FOR JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENTS

วรัมภ์ สุภานันท์^{1*} และชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์²
Waram supanan^{1*} and Chaiwat Sutthirat²

^{1,2}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
^{1,2}Faculty of Education, Naresuan University, Phitsanulok 65000, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: hacks2555@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระหว่างจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ ของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจ่านกร้อง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 20 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้จำนวน 4 แผน แบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดำเนินการวิจัยโดยใช้เวลาในการจัดการเรียนรู้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติ t – test dependent ผลการวิจัย พบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ครั้งที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด (\bar{X} = 3.52) รองลงมา คือ ครั้งที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 2.50) และครั้งที่ 1 อยู่ในระดับน้อย (\bar{X} = 1.49) ตามลำดับ
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้ ผู้ทรงภูมิปัญญา เสริมต่อการเรียนรู้ วิเคราะห์ความน่าเชื่อถือ หลักฐานทางประวัติศาสตร์

Abstract

The purposes of research were to study the ability on analysis reliability of historical sources during learning management with the scaffolding wisdom holder for junior high school students and compare the achievement between before and after learning management with the scaffolding wisdom holder. The sample group junior 20 selected high school students historic group at Janokrong School, the first Semester of 2016 by purposive sampling. Research instruments consisted of 4 learning plan management using the scaffolding wisdom holder, evaluation form of reliability of historical sources and the learning achievement test. Conducted research with learning management for 24 hours. The statistics which used for data analysis were the mean, the standard deviation and t-test Dependent.

The results of the research were:

1. The student's ability in the analysis of reliability of historical sources was at the highest level at the third time ($\bar{X} = 3.52$), followed by moderate at the second time ($\bar{X} = 2.50$) and at the least level in the first time ($\bar{X} = 1.49$)
2. The student's achievement after learning higher than before at the statistical significance. 01

Keywords: Learning outcome, Wisdom Holder, Scaffolding, Analysis of Reliability, Historical sources

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักฐานทางประวัติศาสตร์เป็นสิ่งที่ให้ข้อมูลในการศึกษาข้อเท็จจริงและเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ ดังนั้น หลักฐานทางประวัติศาสตร์จึงถือเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนรู้วิชาประวัติศาสตร์ เพราะทำให้ผู้เรียนได้ข้อมูลทางประวัติศาสตร์จากหลักฐานโดยตรง เป็นการสัมผัสกับประวัติศาสตร์ได้มากกว่าการฟังจากผู้สอนหรืออ่านจากหนังสือ อีกทั้งช่วยให้ผู้เรียนค้นพบข้อสงสัย แนวคิดหรือเรื่องราวในอดีตที่แตกต่างไปจากเดิม สอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนรู้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551 ที่เน้นให้ผู้เรียนสร้างความรู้ เน้นกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และเรียนรู้ด้วยตนเอง และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานยังได้ดำเนินการพัฒนาครูผู้สอนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสาระประวัติศาสตร์ในหลายมิติ ในด้านการจัดการเรียนรู้ได้มีการส่งเสริมให้ครูใช้วิธีการสอนที่จะช่วยให้การจัดการเรียนรู้มีคุณภาพมากขึ้น รวมไปถึงการใช้เอกสารและหลักฐานชั้นต้นเป็นสื่อ โดยมีการนำเสนอให้ผู้สอนเห็นความสำคัญในการใช้เอกสารและหลักฐานชั้นต้น ในฐานะที่เป็นสื่อการเรียนรู้อันทรงคุณค่าของการสอนประวัติศาสตร์ (Bureau of Academic Affairs and Educational Standards, 2011, p. 36) แต่เนื่องจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์นั้นมีหลากหลายประเภทและหลายลักษณะ ข้อมูลที่จะได้จากหลักฐานนั้นย่อมมีอยู่เป็นจำนวนมาก นักเรียนจึงจำเป็นที่จะต้องหาความน่าเชื่อถือของข้อมูลเหล่านั้นก่อนที่จะนำมาตีความหรือใช้เป็นเหตุผลประกอบข้อเท็จจริงที่นักเรียนค้นพบ ดังนั้น ผู้สอนจึงควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ซึ่งหมายถึง การตรวจสอบความน่าเชื่อถือของหลักฐานและข้อมูล

เพื่อมุ่งสืบค้นการปลอมแปลงเอกสาร รูปลักษณะเดิมและเนื้อความส่วนที่คลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริง ผ่านขั้นตอนการวิพากษ์หลักฐานภายนอกและวิพากษ์ข้อมูลภายใน (Eiamprapai, 1992, p. 109)

จากแนวทางการจัดการเรียนรู้วิชาประวัติศาสตร์ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ พบว่า หลักสูตรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการคิดโดยค้นคว้าความรู้ด้วยตนเองจากผู้รู้และแหล่งเรียนรู้ต่างๆ ในชุมชน รวมไปถึงการเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นเพื่อให้เกิดทักษะการคิดในระดับต่างๆ ผู้วิจัยจึงได้นำผู้ทรงภูมิปัญญาในท้องถิ่นมาช่วยเหลือผู้เรียนในการเรียนรู้เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น เพราะผู้ทรงภูมิปัญญา (Wisdom Holder) หมายถึงบุคคลผู้เป็นเจ้าของภูมิปัญญาหรือผู้สร้างสรรค์ภูมิปัญญา หรือเป็นผู้นำภูมิปัญญาด้านต่างๆ มาใช้ประโยชน์จนประสบความสำเร็จมีผลงานดีเด่นเป็นที่ยอมรับยกย่อง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้นำทฤษฎีการเสริมต่อการเรียนรู้ (Scaffolding) มาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นทฤษฎีจากแนวคิดของไวโกตสกี (Vygotsky) ที่ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ โดยนิยามไว้ว่า “เป็นระยะห่างระหว่างระดับพัฒนาการที่แท้จริง ซึ่งกำหนดโดยลักษณะการแก้ปัญหาของแต่ละบุคคลกับระดับของศักยภาพแห่งพัฒนาการที่กำหนด โดยผ่านการแก้ปัญหาภายใต้คำแนะนำของผู้ใหญ่ หรือในการร่วมมือช่วยเหลือกับเพื่อนที่มีความสามารถเหนือกว่า และพื้นที่รอยต่อพัฒนาการในวันนี้จะเป็นระดับของพัฒนาการในวันพรุ่งนี้ อะไรก็ตามที่เด็กสามารถทำได้โดยอยู่ภายใต้ความช่วยเหลือในวันนี้ วันพรุ่งนี้เขาจะสามารถทำได้ด้วยตัวของเขาเอง เพียงได้รับการเรียนรู้ที่ดีก็จะนำมาซึ่งพัฒนาการที่เจริญขึ้น” (Vygotsky, 1978, pp. 86-89) นักการศึกษาได้นำแนวคิดดังกล่าวมาเป็นแนวทางที่จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนและได้ขยายเป็นทฤษฎีการเสริมต่อการเรียนรู้ โดย Wood, et al. (1976, p. 98) ได้ให้ความหมายการเสริมต่อการเรียนรู้ว่าเป็นการแสดงบทบาทเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในลักษณะการช่วยเหลือผู้เรียนด้วยวิธีการต่างๆ ตามสภาพปัญหาที่เป็นอยู่ในขณะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และ Sriruangrit (2006, p. 37) ได้สรุปว่า การช่วยเสริมต่อการเรียนรู้ หมายถึง กลวิธีที่ผู้มีความสามารถดีกว่าให้การช่วยเหลือผู้ที่มีความสามารถน้อยกว่าให้สามารถทำงานได้หรือแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นการช่วยเหลือทั้งในแง่ของการให้แนวทาง การกระตุ้น การเสริมแรง การสร้างความชัดเจน การสนับสนุน การอำนวยความสะดวก ซึ่งวิธีการช่วยเหลือดังกล่าวจะถูกทดลองหรือยกเลิกเมื่อผู้ที่ได้รับการช่วยเหลือสามารถทำงานหรือแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองแล้ว นอกจากนี้ Raymond (as cited in Sutthirat, 2014, pp. 111-112) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นการจัดเตรียมสิ่งที่จะอำนวยความสะดวกให้การช่วยเหลือ แนะนำ สนับสนุน ขณะที่ผู้เรียนกำลังแก้ปัญหาหรือกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งผู้เรียนกำลังอยู่ในพื้นที่รอยต่อพัฒนาการ ทำให้ผู้เรียนต้องสร้างความรู้ความเข้าใจในการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นตอน และปรับการสร้างความรู้ความเข้าใจภายในตนเองให้กลายเป็นความรู้ความเข้าใจใหม่ภายในตนเอง ซึ่งจะส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียนให้ก้าวไปสู่ขั้นหรือระดับพัฒนาการที่สูงขึ้นต่อไป และ Klomim (2014, p. 138) ได้ให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่าการเสริมต่อการเรียนรู้จะต้องกระทำอย่างเหมาะสม ซึ่งการช่วยเหลือที่มากเกินไปอาจส่งผลให้ผู้เรียนลดความพยายามในการกระทำทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย และการช่วยเหลือที่น้อยเกินไปอาจส่งผลให้ผู้เรียนไม่ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานหรือการเรียนรู้ เกิดความวิตกกังวล ความผิดหวัง ขาดแรงจูงใจและละทิ้งการเรียนได้

การเสริมต่อการเรียนรู้จึงเป็นวิธีการหนึ่งที่จะช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบโดยผู้สอนหรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า รวมถึงการใช้สื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำสำเร็จได้ด้วยตนเองให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการช่วยเหลือจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน และเมื่อสามารถปฏิบัติงานสำเร็จได้ด้วยตนเองอย่างสมบูรณ์การช่วยเหลือจึงจะยุติลง ดังนั้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือผู้เรียน หมายถึง การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้หลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่นตามความสนใจของตนเอง โดยมีผู้ทรงภูมิ

ปัญหาด้านหลักฐานทางประวัติศาสตร์ หรือผู้รู้ซึ่งเชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ สังคมและวัฒนธรรมในท้องถิ่น มาถ่ายทอดความรู้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการบรรยาย สาธิตการปฏิบัติจริง ให้คำแนะนำและศึกษาจาก แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น เพื่อเสริมต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนด้านวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทาง ประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้ที่นำแนวทางการจัดการเรียนรู้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสังเคราะห์กับวิธีการ เสริมต่อการเรียนรู้และแนวทางการเสริมต่อการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการช่วยเหลือเรียนรู้ จากผู้ทรงภูมิปัญญาอย่างเป็นทางการและมีประสิทธิภาพ จนสามารถวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐาน ทางประวัติศาสตร์ได้ด้วยตนเอง อีกทั้งการจัดการเรียนรู้อย่างสอดคล้องกับแนวทางการจัดการเรียนรู้วิชา ประวัติศาสตร์ตามที่หลักสูตรกำหนด เพราะมุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการศึกษาแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น ให้นักเรียน ได้เรียนรู้จากผู้รู้ในชุมชนและจากสถานที่จริง ครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำ จัดบรรยากาศและกิจกรรมที่เอื้อให้นักเรียน เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของ หลักฐานทางประวัติศาสตร์ เนื่องจากการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้แสวงหาหลักฐานต่างๆ จากแหล่ง เรียนรู้ที่ตนสนใจ แล้วนำหลักฐานที่ตนค้นพบมาวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือด้วยตนเอง และช่วยให้ผู้เรียนได้มี ประสบการณ์การคิด รู้จักแยกแยะ พิจารณา วิเคราะห์และสรุปสิ่งต่างๆ อย่างมีเหตุผล ซึ่งจะส่งผลในด้านการ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้และเข้าใจในวิชาประวัติศาสตร์ได้มากกว่าการท่องจำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Vacca (2008) ที่ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้เรื่องสงครามกลางเมืองโดยใช้เทคนิค การสแคฟโฟลด์จิง โดยให้ผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนในวิธีการวิเคราะห์ข้อความบนของจดหมายและเนื้อหาในจดหมาย ของทหารผู้ร่วมสงครามกลางเมือง ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนจำนวน 4 ขั้นตอน ในขั้นตอนแรกผู้สอน ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนอย่างสูงจากนั้นจึงลดระดับการช่วยเหลือลงและเน้นให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ด้วยตนเองมาก ขึ้นเป็นลำดับ จนขั้นที่ 4 ผู้สอนจึงยุติการช่วยเหลือแก่ผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นจากผู้สอนจนสามารถ ค้นพบข้อมูลใหม่ เกิดกระบวนการคิด และเกิดกระบวนการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง ทำนองเดียวกับผลการวิจัยของ Dungdee (2012, p. 75) ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสแคฟโฟลด์จิง เรื่องการใช้เครื่องมือ ทางภูมิศาสตร์ รายวิชาสังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อน เรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์หลังจัดการ เรียนรู้วิชาประวัติศาสตร์โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ ของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังจัดการเรียนรู้วิชาประวัติศาสตร์ โดยใช้ผู้ทรง ภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ ของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งขอบเขตการวิจัยออกเป็น 4 ด้าน คือ ขอบเขตด้านแหล่งข้อมูล เนื้อหา ตัวแปร และ ระยะเวลา ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจ่านกร้อง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
2. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนจ่านกร้อง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง คือ สาระการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สาระที่ 4 ประวัติศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนจ่านกร้อง พุทธศักราช 2559 ดังนี้

1. การสำรวจหลักฐานทางประวัติศาสตร์และผู้ทรงภูมิปัญญา
2. วางแผนการเรียนรู้เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์
3. เรียนรู้จากผู้ทรงภูมิปัญญา
4. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์

ตัวแปร

1. ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้
2. ตัวแปรตาม คือ 1) ความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ระยะเวลา

ระยะเวลาในการดำเนินการทดลอง จำนวน 24 ชั่วโมง รวม 6 สัปดาห์

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.1 ขั้นตอนการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น

1.1.1 ศึกษาเอกสารหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคม ศาสนาและวัฒนธรรม สาระที่ 4 ประวัติศาสตร์และสาระประวัติศาสตร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนจ่านกร้อง มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง เพื่อกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ แนวทางการจัดการเรียนรู้ และวิธีการวัดและประเมินผล

1.1.2 ศึกษาหนังสือและเอกสารเกี่ยวกับหลักฐานทางประวัติศาสตร์เมืองพิษณุโลก และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการเสริมต่อการเรียนรู้ แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญา และศึกษาหนังสือ บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์

1.1.3 ออกแบบโครงสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ที่ส่งเสริมความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยผู้วิจัยได้กำหนดเนื้อหาออกเป็น 4 เรื่อง คือ 1) การสำรวจหลักฐานทางประวัติศาสตร์และผู้ทรงภูมิปัญญา 2) วางแผนการเรียนรู้เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ 3) เรียนรู้จากผู้ทรงภูมิปัญญา 4) นำเสนอผลการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

1.1.4 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ใช้เวลาเรียน 24 ชั่วโมง

1.1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นนำผลการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญมาแปลผลหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเหมาะสมที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ ซึ่งพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.64$, S.D. = 0.17)

1.1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผ่านการประเมินจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว มาปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปใช้

1.2 ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น

1.2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบประเมินการคิดวิเคราะห์ และศึกษาหนังสือและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์

1.2.2 กำหนดโครงสร้างของแบบประเมินให้สอดคล้องกับขั้นตอนของการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ และลักษณะการคิดวิเคราะห์ของบลูม ซึ่งเป็นแบบประเมินให้คะแนนแบบมาตรฐานประมาณค่าที่มีเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubric) แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ระดับดีมาก ระดับดี ระดับพอใช้ และระดับปรับปรุง เพื่อใช้ในการประเมินผู้เรียนระหว่างจัดกิจกรรมการเรียนรู้

1.2.3 สร้างแบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์

1.2.4 นำแบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อคำถามกับนิยามศัพท์เฉพาะ

1.2.5 นำผลคะแนนมาหาค่าความสอดคล้องและนำค่าความสอดคล้องที่ได้มาเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งพบว่า แบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.80 – 1.00 และมีการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา แล้วนำไปวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ซึ่งผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ มีค่าเท่ากับ 0.92

1.2.6 นำแบบประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ มาปรับปรุงและจัดพิมพ์เพื่อนำไปใช้

1.3 ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น

1.3.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิเคราะห์หลักสูตร มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดของกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สาระที่ 4 ประวัติศาสตร์ สาระประวัติศาสตร์ จุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

1.3.2 จัดทำตารางวิเคราะห์เนื้อหาสาระการเรียนรู้แกนกลางและจุดประสงค์การเรียนรู้ และออกแบบโครงสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวทางการวัดระดับพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัย

1.3.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก เพื่อต้องการแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 30 ข้อ จากนั้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งมีค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00

1.3.5 ทดลองใช้กับนักเรียนที่เคยเรียนเนื้อหาที่ผ่านมาแล้ว จากนั้นนำผลการสอบมาวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนก (B) เพื่อคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 30 ข้อ พบว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.33 – 0.73 และนำไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มเดิม จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ ซึ่งผลการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ มีค่าเท่ากับ 0.82

1.3.6 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงและมีคุณภาพตามเกณฑ์แล้วไปจัดพิมพ์เพื่อใช้จริง

2. การดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้วิจัยชี้แจงและสาธิตเกี่ยวกับขั้นตอนรายละเอียด ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2.2 ทดสอบก่อนเรียน (pre-test) กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องประวัติศาสตร์ท้องถิ่น จำนวน 30 ข้อ

2.3 ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ และทำการประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ระหว่างจัดการเรียนรู้จำนวน 3 ครั้ง

2.4 ทดสอบหลังเรียน (post-test) กับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม

3. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1 การวิเคราะห์ความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์

3.1.1 นำผลการประเมินความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระหว่างจัดการเรียนรู้ มาให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด

3.1.2 นำคะแนนมาวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วเทียบกับเกณฑ์

3.2 การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง หลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น

3.2.1 นำกระดาษคำตอบจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาตรวจให้คะแนน โดยตอบถูกให้เป็น 1 คะแนน ข้อที่ผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือก ให้เป็น 0 คะแนน

3.2.2 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยการทดสอบด้วยค่าสถิติ t – test dependent

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตาราง 1 แสดงผลการประเมินระดับความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 20 คน

ประเมินครั้งที่	ความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์								
	ด้านที่ 1 การวิเคราะห์ภายนอก			ด้านที่ 2 การวิเคราะห์ภายใน			รวม		
	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถ	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถ	\bar{X}	S.D.	ระดับความสามารถ
1	1.58	0.61	ปานกลาง	1.41	0.50	น้อย	1.49	0.56	น้อย
2	2.63	0.62	มาก	2.38	0.64	ปานกลาง	2.50	0.64	ปานกลาง
3	3.70	0.46	มากที่สุด	3.34	0.53	มาก	3.52	0.53	มากที่สุด

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ มีความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์โดยรวมครั้งที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.52$, S.D. = 0.53) รองลงมา คือ ครั้งที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.50$, S.D. = 0.64) และครั้งที่ 1 อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.49$, S.D. = 0.56) ตามลำดับ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น

ตาราง 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ก่อนและหลังจัดการเรียนรู้ โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	n	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	S.D. _D	t	p
ก่อนเรียน	30	20	15.40	1.39	8.90	0.14	25.63**	0.000
หลังเรียน	30	20	24.30	1.53				

**p < .01

จากตาราง 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่นหลังเรียน ($\bar{X} = 24.30$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{X} = 15.40$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ระหว่างจัดการเรียนรู้วิชาประวัติศาสตร์โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ ของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยรวมครั้งที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 3.52$) รองลงมา คือ ครั้งที่ 2 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.50$) และครั้งที่ 1 อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.49$) ตามลำดับ ทั้งนี้ น่าจะเนื่องมาจาก

1.1 การจัดการเรียนรู้เป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามทฤษฎีการเสริมต่อการเรียนรู้ โดยมีผู้ทรงภูมิปัญญาซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านหลักฐานทางประวัติศาสตร์โดยตรง ทำการช่วยเหลือเรียนรู้ด้วยวิธีการสาธิตและเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน ผ่านกิจกรรมการลงพื้นที่สืบค้นข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์และพิพิธภัณฑ์ในท้องถิ่น

1.2 ผู้วิจัยได้กำหนดเป้าหมายและลำดับขั้นตอนในการเรียนรู้ร่วมกับผู้ทรงภูมิปัญญาไว้อย่างชัดเจนเพื่อรักษาทิศทางในการช่วยเหลือเรียนรู้ ดังนี้ 1) หลักฐานทางประวัติศาสตร์ขั้นที่ 1 ผู้เรียนเรียนรู้วิธีการสืบค้นข้อมูลและแนวทางการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานด้วยการสาธิตทุกขั้นตอนจากผู้ทรงภูมิปัญญา 2) หลักฐานทางประวัติศาสตร์ขั้นที่ 2 ลดระดับการช่วยเหลือของผู้ทรงภูมิปัญญาเหลือเพียงการเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำแก่ผู้เรียน เมื่อผู้เรียนเกิดความไม่เข้าใจหรือต้องการคำแนะนำระหว่างการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐาน และ 3) หลักฐานทางประวัติศาสตร์ขั้นที่ 3 การช่วยเหลือเรียนรู้จะยุติลง โดยผู้เรียนจะวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานด้วยตนเองทุกขั้นตอน โดยผู้ทรงภูมิปัญญาจะยุติบทบาทในการช่วยเหลือเรียนรู้ผู้เรียนลงอย่างสิ้นเชิง

1.3 กิจกรรมการเรียนรู้เน้นให้ผู้เรียนพบหลักฐานที่เป็นของจริงจากการสำรวจหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่นและเลือกเรียนรู้กับหลักฐานด้วยตนเอง อีกทั้งการออกนอกห้องเรียนรวมถึงกิจกรรมการเรียนรู้ต่างๆ ที่ผู้ทรงภูมิปัญญานำมาใช้ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจและความท้าทายที่จะเรียนรู้

1.4 มีการประเมินเพื่อสะท้อนผลการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังได้รับการช่วยเหลือเรียนรู้ทุกครั้ง ทำให้ทราบถึงระดับความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของผู้เรียน และพบปัญหาในการจัดกิจกรรมรวมถึงปัญหาในการเรียนรู้ของผู้เรียน ผู้วิจัยและผู้ทรงภูมิปัญญาจึงสามารถวางแผนเพื่อแก้ไขปัญหาเพื่อให้การช่วยเหลือเรียนรู้ในครั้งต่อไปมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Raymond (as cited in Sutthirat, 2014, pp. 111-112) ที่อธิบายว่าการเสริมต่อการเรียนรู้เป็นกระบวนการที่จะช่วยเหลือและสนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างเป็นระบบโดยผู้สอนหรือผู้ที่มีศักยภาพมากกว่า รวมถึงการใช้สื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติงานที่ผู้เรียนไม่สามารถทำสำเร็จได้ด้วยตนเองให้สำเร็จได้ด้วยตนเอง ซึ่งวิธีการช่วยเหลือจะค่อยๆ เปลี่ยนแปลงไปตามระดับความสามารถในการปฏิบัติงานของผู้เรียน และเมื่อสามารถปฏิบัติงานสำเร็จได้ด้วยตนเองอย่างสมบูรณ์การช่วยเหลือจึงจะยุติลง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Vacca (2008) ที่ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้เรื่องสงครามกลางเมืองโดยใช้เทคนิคการสแคฟโฟลด์ดิ้ง โดยให้ผู้สอนช่วยเหลือผู้เรียนในวิธีการวิเคราะห์ข้อความบนของจดหมายและเนื้อหาในจดหมายของทหารผู้ร่วมสงครามกลางเมือง ซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนจำนวน 4 ขั้นตอน ในขั้นตอนแรกผู้สอนต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนอย่างสูงจากนั้นจึงลดระดับการช่วยเหลือลงและเน้นให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ด้วยตนเองมากขึ้นเป็นลำดับ จนขั้นที่ 4 ผู้สอนจึงยุติการช่วยเหลือแก่ผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นจากผู้สอนจนสามารถค้นพบข้อมูลใหม่ เกิดกระบวนการคิด และเกิดกระบวนการแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชุมนุมประวัติศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิช่วยเหลือเรียนรู้ เรื่องหลักฐานทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้จะเนื่องมาจาก

2.1 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่เน้นให้นักเรียนได้แสวงหาหลักฐานต่างๆ ตามความสนใจของตนเองจากแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์ในท้องถิ่น เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความท้าทายในการสืบค้น เกิดความสนใจที่จะเรียนรู้

2.2 ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสืบค้นข้อมูลและวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์จากการสาธิตและการให้คำแนะนำจากผู้ทรงภูมิปัญญา ทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์การคิด รู้จักแยกแยะพิจารณา วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้สืบค้นมาและสรุปสิ่งต่างๆ อย่างมีเหตุผล ผู้เรียนเกิดความรู้และเข้าใจในวิชาประวัติศาสตร์ได้มากกว่าการท่องจำ

ผลการวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Dungdee (2012, p. 75) ที่ศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสแคฟโฟลด์ดึง พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การใช้เครื่องมือทางภูมิศาสตร์ รายวิชา สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสแคฟโฟลด์ดึง หลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ภายหลังจากที่ผู้เรียนเลือกผู้ทรงภูมิปัญญา ผู้วิจัยจะต้องติดต่อและสนทนาทำความเข้าใจกับผู้ทรงภูมิปัญญา เกี่ยวกับความหมายและขั้นตอนในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ให้ชัดเจนและเป็นไปในแนวทางเดียวกัน รวมถึงชี้แจงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ ขอบเขต และวิธีการช่วยเหลือเรียนรู้ ให้ผู้ทรงภูมิปัญญาได้รับทราบทุกขั้นตอนอย่างชัดเจน เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

1.2 ผู้เรียนสามารถติดต่อและเลือกผู้ทรงภูมิปัญญาคนเดียวกันได้ เพราะแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์บางแหล่งจะมีหลักฐานทางประวัติศาสตร์เป็นจำนวนมาก ซึ่งผู้ทรงภูมิปัญญาอาจมีความเชี่ยวชาญในหลักฐานอื่นๆ ที่อยู่ในแหล่งเรียนรู้ทางประวัติศาสตร์เดียวกัน

1.3 การจัดการเรียนรู้โดยใช้ผู้ทรงภูมิปัญญาช่วยเหลือเรียนรู้ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนจะต้องเดินทางออกนอกสถานที่ทั้งในส่วนของ การติดต่อผู้ทรงภูมิปัญญาและการสืบค้นข้อมูลต่างๆ ผู้สอนต้องเตรียมความพร้อมและเน้นย้ำในด้านความปลอดภัยของผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัย ที่ศึกษาความสามารถในการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือของหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของผู้เรียนในแต่ละด้าน พบว่า ระดับความสามารถด้านการวิเคราะห์ภายในจะอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า ด้านการวิเคราะห์ภายนอกทั้ง 3 ครั้ง ดังนั้น จึงควรมีการวิจัยและพัฒนาเพิ่มเติมเกี่ยวกับด้านการวิเคราะห์ความน่าเชื่อถือภายในของหลักฐานทางประวัติศาสตร์เพื่อให้ความสามารถของผู้เรียนอยู่ในระดับที่สูงขึ้น

References

- Bureau of Academic Affairs and Educational Standards. (2011). *Partner and friendly teacher to guidelines Learning History*. Bangkok: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand. (in Thai)
- Dungdee, S. (2012). *The results of learning management using scaffolding for learning achievement and learning retention on the geographical instruments using on social studies, religion, and culture for matthayomsuksa 2 students* (Independent Study). Phitsanulok: Naresuan University. (in Thai)
- Eiamprapai, W. (1992). *Historical sources*. Bangkok: Odean Store. (in Thai)
- James S. Vacca (2008). Using scaffolding techniques to teach a lesson about the civil war. *International Journal of Humanities and Social Science*, 18, 151-161.
- Klomim, K. (2014). A development of a learning model based on constructivist theory of a scaffolding to enhance mathematic problem solving skill for lower secondary students. *Journal of Education Naresuan University*, 16(2), 129-138. (in Thai)
- Sriruangrit, P. (2006). *The application of Vygotsky's zone of proximal development (ZPD) to develop an English writing instructional model for student's at the higher education level* (Master thesis). Khon Kaen: Khon Kaen University. (in Thai)
- Sutthirat, C. (2014). *Remedial Teaching: Fill potential learners*. Bangkok: V. Print. (in Thai)
- Vygotsky L. S. (1978). *Mind in Society: The development of Higher Phycological Process*. Cambridge: Harvard University Press.
- Wood, D., Bruner, J., & Ross, G., (1976). The role of tutoring in problem. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 17, 89-100.